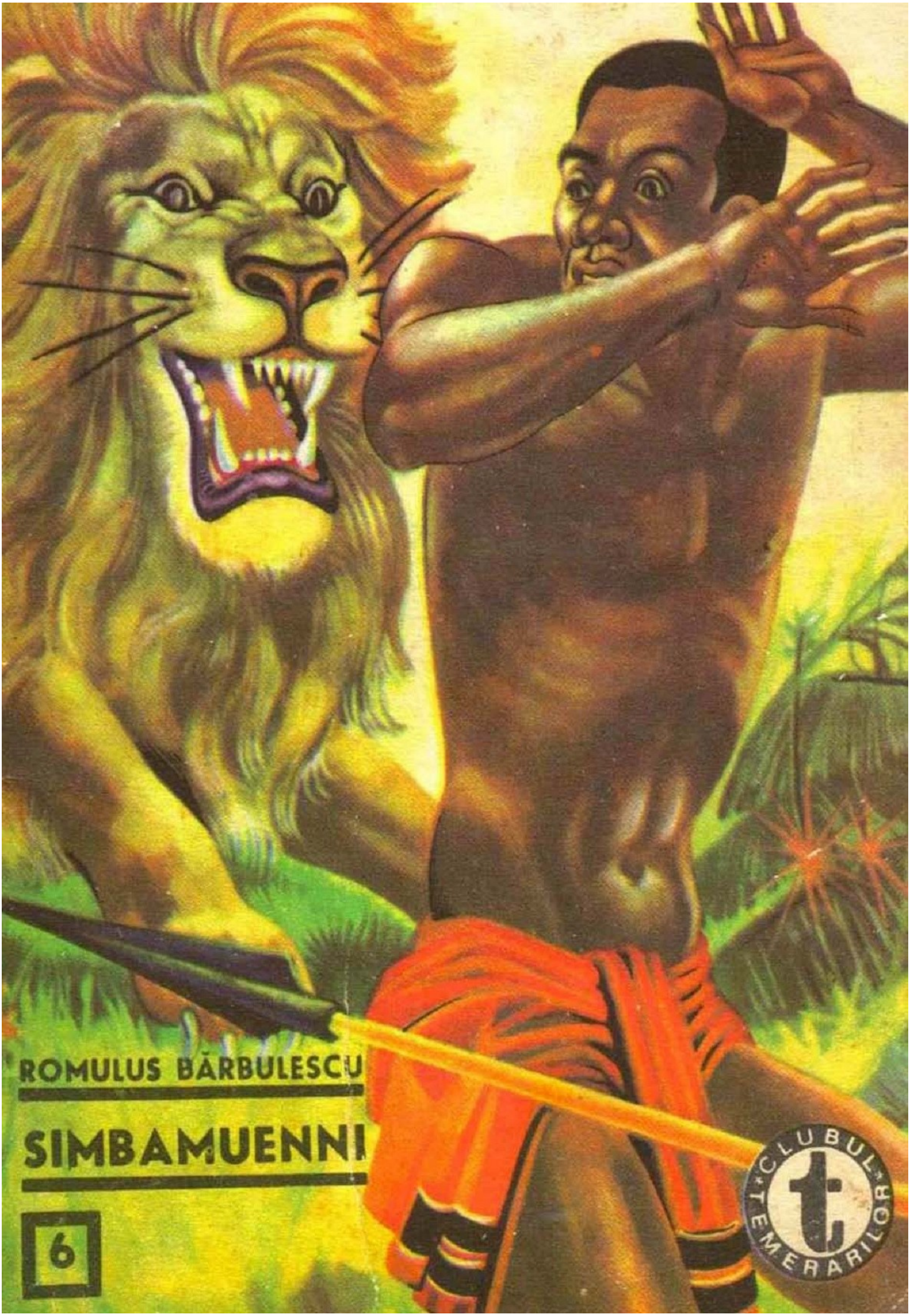
ROMULUS BĂRBULESCU
SIMBAMUENNI
6
CLUBUL TEMERARILOR

ROMULUS BĂRBULESCU

SIMBAMUENNI

Volumul 1

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.6

virtual-project.eu

București - 1966
EDITURA TINERETULUI
Redactor responsabil:
TUDOR POPESCU
Tehnoredactor:
GABRIELA TĂNASE
Coperta de
ALBIN STĂNESCU

Mi-am irosit ziua în pulberea uscată
și fierbinte a drumului,
acum, în răcoarea serii,
bat la ușa hanului.
E pustiu și părăginit. Un bătrân și hâd
arbore ashath[1] *își întinde hulpavele rădăcini*
prin crăpăturile căscate ale zidului.

RABINDRANATH TAGORE
– GRĂDINARUL

---

[1] Ashath (poemul 64): aqvattha (în sanscrită); o specie de smochin, considerat sfânt în credința indienilor.

• NEGRUL AMBA •

După ce schimbă și ultima santinelă, Kader își aprinse o țigară. Sorbi cu nesaț câteva fumuri, privind în urma negrului voinic și înalt, care se depărta alene. Îl văzu cum discută ceva cu straja lângă focul firav din mijlocul luminișului, apoi cum dispare pe sub frunzele ferigii uriașe, ocolind cortul nou-nouț. Dincolo de cort dormeau hamalii. Cei 30 de hamali negri angajați de șeful expediției.

— Ascultă, Jenkins! mormăi Kader, întorcându-se spre albul ciolănos, proaspăt intrat în post.

— Da, domnule!

— Cine-i negrul ăsta? Cum îl cheamă?

— Amba, domnule. Refuză orice armă modernă.

Stă de veghe cu sulița la picior și pumnalul la brâu. Se spune despre el că e vânător admirabil și un foarte bun cunoscător al junglei.

— Pare inteligent.

— Nu vă înșelați. Știe și două limbi europene; franceza și engleza.

— Interesant! Și cum ai aflat?

— Sunt de șase ani în Congo, domnule! Vorbesc nouă dialecte. Am discutat cu negrii.

Kader tăcu, pe gânduri. Stinse țigara sub talpa cizmei. Depărtate și tainice, zgomotele din junglă răsunau ca un murmur.

— Ochii în patru, Jenkins!

— Bine-nțeles, domnule!

— Nu prea mai am încredere în afurisiții ăștia tuciurii de când am sosit în Kibali-Ituri[2]. Nici ca santinele n-ar mai trebui să-i folosim. Dar suntem prea puțini albi.

— Așa e, domnule…

— Mâine dimineață să-l trimiți pe Amba la șef.

— Am înțeles, domnule!

— Da’ mai du-te dracului cu domneala ta cu tot! izbucni Kader.

---

[2] Regiune în partea de nord-est a Congoului.

— Am înțeles, domnule!

Kader îl scrută o clipă înfuriat, după care pufni în râs.

— Fumezi?

— Mai mult beau, domnule.

— Ia una!

Îi întinse pachetul. Aprinseră țigările. Zgomotele junglei răbufniră apropiat. Numai o ureche exersată ar fi putut surprinde în același timp urletul hidos al hienei, răgetul unui leu, buciumul elefantului, țipetele păsărilor de noapte; mereu altele, pe diferite tonuri – ca o polifonie sălbatică, prevestitoare de primejdii. Aerul înăbușitor, umed, purta cu el miasme grețoase, de pământ îmbibat cu apă și de putreziciuni pestilențiale.

— Ptiu, ce mai pute! mârâi Kader, scărpinându-și pieptul păros, acoperit cu sudoare.

— Mlaștină, domnule! Și nu bate vântul. Alizeul s-a lenevit. Bine că nu sunt țânțari. Am fi lăsat aici kilograme de sânge. Jenkins se întrerupse, străbătut de un fior lung.

— Ce faci? Tremuri?

— Mă tot încearcă. De vreo trei zile, de când mărșăluim prin mlaștina asta puturoasă. Mai sunt și alții bolnavi.

— Coniac.

— Fără rezultate. Frigurile sunt friguri, domnule!

Jenkins aruncă țigara.

— De ce nu i-ai spus șefului? Ține pastilele mele. Iei patru pe zi, cu coniac.

Scormoni o vreme prin cartușieră, apoi scoase un tub sticlos, pe care i-l dădu celuilalt.

— Dracu’ s-o ia de junglă afurisită! bombăni el. Ai coniacul la tine?

— Nu beau în timpul serviciului.

— Ești cam dobitoc, prietene!

— Nu sunt așa convins ca dumneavoastră, domnule!

— Uite bidonul meu.

În timp ce santinela bea – cam mult coniac pentru o biată pastilă – din gura lui Kader țâșni un torent formidabil de înjurături la adresa pădurii. Și erau așa de colorate, că numai un bătrân marinar, înrăit de furtuni, le-ar fi putut aprecia cum se cuvine.

— Mulțumesc, domnule!

Jenkins restitui bidonul.

— Pentru înjurături?

— Pentru toate. Sunteți un om admirabil.

— Nu te grăbi! Banii îi primești abia la capătul drumului. Până acolo mai avem.

— Am încredere în steaua mea! Nu-mi las eu ciolanele pe aici. Și nici pe dumneavoastră nu vă sfătuiesc s-o faceți.

— Pe barba mea roșie că ai dreptate! Până una-alta, trage în orice umbră mișcătoare. Călăuza, Mabruki, zice că prin apropiere pândește tribul lui Moaroro. Și ăsta nu prea se are bine cu Roy. Să nu evadeze vreun hamal, că ne-am ars. Ai înțeles?

— Cred că da, domnule!

— Bine. Noroc, Jenkins!

— Noapte bună, domnule! A, stați puțin! Cât e ora, vă rog? Ceasul meu a ruginit.

— 21 și 15.

— Mulțumesc, domnule!

Uriașul Kader porni spre mijlocul luminișului, când răsunară foarte aproape răgete sonore, cu vibrații joase. Bărbatul reveni lângă santinelă, cu pistolul în mână. Jenkins îndreptase carabina cu țeava scurtă spre zidul pădurii tropicale, care începea la câțiva metri de dânșii. Printre ierburile hățișului, abia deslușiți în întuneric, luceau ochii unui animal. Leu să fi fost? Jenkins ridică arma, țintind.

— Nu trage! șopti Kader. Alarmăm oamenii. Și-așa sunt obosiți.

— N-am chef să mă trezesc cu el în ceafă, domnule!

Brusc, lucirile verzui dispărură. Se mai auzi doar pufăitul mânios al animalului. Cei doi ascultară o vreme, apoi Kader mormăi:

— S-a dus. Păcat, în alte condiții ar fi meritat cele două gloanțe între ochi. Noroc, Jenkins!

Santinela îl urmări o vreme cu privirile. Pe chipul său slab și neras apăru un zâmbet disprețuitor.

Dar totul nu dură decât o clipă și el reveni cu ochii la desișul luxuriant, învăluit în beznă. Deasupra, la 40-50 de metri, coroana unui sicomor se profila clar pe cerul înstelat. O liană se arcuise peste vârfurile frunzișului.

Convingându-se că nu-l amenință nimic, din două-trei salturi Jenkins ajunse în marginea pădurii. Ocoli în goană tufișurile dese

și, fără zgomot, se îndreptă spre cortul șefului. Ajuns în apropiere se aruncă la pământ. Mlădios ca un șarpe, se târî pe lângă rădăcinile ferigii uriașe, sosind lângă cort aproape o dată cu Kader. Își lipi urechea de pânza groasă.

— Hello, Roy! Nu te-ai culcat încă?

— Cum vezi, Barbă-Roșie, trag din pipă. Aștept să mă cheme cineva prin radio.

— Iar oamenii tăi? Din nou o să mă dai afară, ca să n-aud?

— Hai, nu fă pe supăratul. Afacerile sunt afaceri. Ai schimbat oamenii?

— Da, șefule! Pe idiotul de Jenkins l-am postat la capătul cărării.

— De ce-l faci idiot?

— Nu știu nici eu precis.

— Hm! Ceva noutăți?

— Mi-a spus că printre hamali ar fi unul deștept și curajos, care cunoaște jungla cum îmi cunosc eu barba.

— Mai bun decât Mabruki? Curios. Cum îl cheamă?

— Amba.

— Ăla cu suliță și pumnal?

— Da.

— Într-adevăr, minunat exemplar! Nilot autentic, sau de undeva, din sud. Poate din Tanganyika. Are ochii vii, pătrunzători, nu-i așa? Nas ascuțit, prognatism[3] foarte slab. Uite, vezi, asta e greșeala noastră. Nu ne pricepem la negri.

— Se zice că știe și vreo două limbi străine. I-am spus idiotului să ți-l aducă mâine dimineață.

— Ciudat, roșcovanule!

— De ce?

— Un om ca ăsta ar face parale bune la oraș, sau într-un port. Foarte ciudat! Preferă jungla și cele 70 de livre pe care le duce zilnic în spinare. Hm!

— Ăștia sunt ca maimuțele. Vor păduri tropicale în locul cuștii civilizate a circului.

— Lasă literatura! Mabruki e un prost, dacă n-a aflat nimic despre el. Ori poate ne-a ascuns?

Roy Oswell trase din pipă gânditor. Kader își aruncă în fundul cortului pistolul, deasupra casca sa colonială și se așeză oftând lângă ele. Pe pătură alergau zeci de urechelnițe mari. Începu să

[3] Prognat: care are maxilarul inferior puternic ieșit înainte.

le omoare, dar nu le pridid și abandonă distracția, înjurând de mama focului.

— De astea nu mai scăpăm! bombăni el.

— Poftim?

— Sunt sute. Or să circule toată noaptea pe noi. Ptiu!

— Termină o dată cu prostiile!

— Am terminat, șefule!

Uriașul încercă să zâmbească și strivi încet o urechelniță prinsă pe gât!

— Amba ar putea ști ceva despre Taba Ciu. Adică despre Muntele Alb, cum se traduce în engleza ta de incult.

— Mai încet, șefule, cu știința asta, că și jungla are urechi. S-o dăm pe nemțește. Te ascult!

— Bine, Barbă-Roșie! Râurile Aruvimi-Ituri au rămas la sud. Până în regiunea lui Taba Ciu mai avem vreo 80 de kilometri.

— Dar trebuie să ocolim drumul care duce acolo. Ce-ai de gând să faci?

— Hai să te lămuresc, deși e cam devreme și-ai putea s-o ștergi într-o bună zi. Lasă, roșcatule, nu protesta, oameni ca noi n-au nevoie de cinste. Știi totuși prea puțin ca să-ți lași șeful când ți-o veni la socoteală. Coniac!

Bidonul se afla chiar lângă Roy, însă Kader i-l întinse, obișnuit cu aerele și trăsnaia șefului.

Ciocniră bidoanele și băură amândoi.

— Așadar, bărbosule, noi căutăm Muntele Alb, din apropierea Lacului Albert. Am aflat întâmplător că acolo e un tezaur cu care am putea cumpăra toată Africa. Așa-i?

— Dacă Aran Selar, corcitura blestemată, nu crăpa ca un porc umflat cu gin, aflam noi mai multe!

— Nu fi măgar! El a fost singurul care ne-a confirmat, în spelunca din Watse, legenda Muntelui Alb. Și tot el ne-a pus pe urmele bătrânului Hamadi, care știe precis locul comorii. Ce mai vrei?

— Ca să fiu cinstit, Roy, nu prea cred în legenda asta. Câți aventurieri ca noi și-au lăsat pielea în junglă, alergând după comori de soiul ăsta și nici măcar…

Kader tăcu deodată. Ochii șefului scânteiau ca ai unei sălbăticiuni. Pe bărbos îl trecură nădușelile.

— Uite ce, Eduard Kader! Eu nu te silesc. Dar știi acum cam multe. Și-o să ne despărțim doar cu o condiție: unul din noi să aibă o găurică neagră între ochi. Păzește-te!

— Roy, zău, să nu crezi…

Șeful bău iar, zdravăn, dând din mână a lehamite.

— Ascultă-aici! Hamadi se pregătește de plecare. Va însoți în junglă o expediție. Doi tipi: români și frați. Acuma, pe urma lor e un om de-al meu. Au părăsit cu toții Mahagi-Port. Se pare că cei trei vor veni încoa', spre sudul Lacului Albert.

— Șefule, ești un geniu!

— Noi ținem legătura cu individul plătit de mine și, când e la adică, ne întâlnim cu el pentru a afla unde sunt. Apoi lasă, smulgem noi secretul lui moș Hamadi. Ne pricepem oarecum la asta, ce crezi?

— Iartă-mi aiurelile, Roy! Ești mai deștept ca mine. Nu voiam să te supăr adineauri. Va să zică, noi ocolim singurul drum spre Taba Ciu…

— Fiindcă pe el o să umble Hamadi cu românii. Vezi că știi?

— Ha, ha, șefule, ce lovitură! Și unde predăm baloturile?

— Suntem așteptați mai spre nord. Călăuza mi-a spus că avem doar două zile de mers până acolo. Dar trebuie să căscăm bine ochii. Am mai trecut acum un an pe-aici, prin Kibali-Ituri, când cu prospecțiunile pentru uraniu. Regiunea e controlată de tribul lui Moaroro. Am avut câteva neplăceri cu el; rămăsesem fără oameni și s-a opus să ne dea alții. Ca să-l învăț minte, i-am aprins câteva sate. Dacă află că sunt acum pe aproape…

— S-ar duce dracului recompensa. Prea am avea ghinion! Trei luni am pregătit lovitura asta.

— O sută de miare nu-s de lepădat, Barbă-Roșie! De-aia să facem și pe dracul și să ducem toate baloturile. Apropo, știi că bossul mi l-a recomandat pe Jenkins?

— Zău? Kader strivi furios trei urechelnițe pescuite în barbă. Ce-o fi găsit la el? Eu credeam că l-ai remorcat tu de pe undeva. N-am încredere. Prea e prost, ori face pe prostul.

— Ce vrei! Mi l-a aruncat în spinare.

— Știe de marfă?

— Mă crezi idiot? Nu i-am spus nimic. Și-o fi închipuind, sărăcuțul, că suntem cercetători. De altfel n-ar fi prea departe de adevăr. Tot veneam încoace să cercetăm Muntele Alb. Dacă Leps, bossul, ne-a rugat să-i ducem și lui baloturile astea, de ce

să nu-l ajutăm, mai ales că ne-a momit și cu ceva parale. Cât despre marfă, dracul s-o ia. Nu mă interesează. Afacerile sunt afaceri. A trebuit, bineînțeles, să-i dau lui Jenkins niște explicații… Că suntem în fruntea unei expediții științifice importante, nu?

— Mai încape îndoială? Și ne vedem liniștiți de drum.

— Am reușit, dragă bărbosule, să îndepărtăm orice bănuială. Cine naiba s-ar mai gândi că, de fapt, noi căutăm Taba Ciu?

Oswell se ridică de pe ciotul unde șezuse și căscă zgomotos, întinzându-și brațele musculoase.

Fumaseră amândoi tot timpul, așa că aerul din cort devenise sufocant. Lampa cu baterii împrăștia o lumină palidă. Kader goli ultimii stropi din bidon, înjurând că l-a secat atât de repede.

— Ce zici de Hamadi, bătrânelul nostru, că are un băiat? zise el, privind pofticios la bidonul șefului.

— Nu mai spune!

— Da, e student la Cairo. Mă mir că nu ții minte. Bețivanul de Aran Selar a mormăit zece minute despre el. După aia a căzut lat. A, așa e, tu nu erai acolo. Te duseseși la bar. Zicea că flăcăul e o capacitate. Ptiu! Dă-mi să trag un gât șefule!

— Hai, înghite, roșcovane! Îi dai târcoale ca un câine. Ai să capeți delirium tremens, să știi!

— Pe dracul!

În acel moment, răsună un țiuit scurt. Oswell se repezi la aparatul de radio, în funcțiune. Aruncă foaia de cort de pe el, scoase antena scurtă, își potrivi căștile la urechi și începu să apese butoanele.

— Aici „Antilopa”! Aici „Antilopa”! vorbi el deodată. Trec pe recepție. Ascultă, Kader, că te interesează!

Roșcovanul deveni numai urechi. În difuzor se auzi:

— Călăuza Hamadi a părăsit de două zile Mahagi-Port, ca însoțitor al celor doi români, Geo și Victor Cornescu. Vor întreprinde cercetări spre sudul Lacului Albert, până în apropierea localității Bogoro. În aceeași direcție a plecat și o americană, Ann Breakstone, însoțită de omul nostru, Tony. Eu îl urmăresc pe Hamadi. Tony va raporta pe aceeași lungime de undă. Aștept ordine.

Roy manevră iar butoanele, aplecându-se deasupra unui microfon minuscul:

— Aici „Antilopa”! Ți-am primit raportul. Continuă urmărirea. Peste trei zile, pe aceeași lungime de undă. Am terminat!

După ce acoperi aparatul, Roy se ridică încet.

— Ei, ce ți-am spus? Legătura cu Taba Ciu a fost făcută.

Surâse radios.

— Să fie cu noroc! mormăi uriașul. Crezi că la Taba Ciu îi duce Hamadi?

— Sunt sigur! La culcare! ordonă Roy. Nu uita să-ți pui ceasul să sune. La trei trebuie să-i schimbi pe Jenkins și Uledi. Noapte bună!

•

Amba lupta din greu cu somnul, răsucindu-și trupul puternic, cu umeri pătrați, pe makanda[4] lui udă. Transpirase. Avea gura uscată, dar nu-i era sete. Cămașa groasă, albastră i se lipise de piele. Pantalonii aspri și tari îl supărau. Ar fi vrut să-și scoată bocancii, dar se răzgândi.

După marșul de peste zi, Barbă-Roșie l-a trimis în primul schimb de pază. Chiar acolo, în post, a simțit începutul frigurilor, acele spasme mici, *kitchuma chuma*, care-l îngrozeau pe orice negru.

Nu trebuia să doarmă. Era conștient că nu trebuia. Și totodată îl toropea o oboseală nefirească. Respira anevoie, neputându-i-se împotrivi. Se răsuci iar pe o parte, cu băgare de seamă, evitând să facă zgomot. Trase și mai aproape sulița scurtă, solidă. Pipăi tocul cuțitului prins la centură.

Ridicându-și capul, privi împrejur. O ușoară amețeală îl obligă să închidă ochii. Când îi deschise iar, văzu balotul său înfășurat în foaia de cort murdară. Zări apoi trupurile celorlalți negri, hamalii caravanei, cufundați într-un somn adânc. Fiecare avea alături încărcătura – cele 70 de livre, ridicate dimineața pe umeri și duse prin junglă preț de șase mile pe zi. Întunericul nu-l stânjenea pe Amba. Își obișnuise ochii cu el încă din copilărie, când vâna pe malurile lui Zambezi. Dincolo, peste luminiș, printre ierburile culcate la pământ, dormeau duși șase negri goi: înaintașii. Puternici, neobosiți parcă și conduși de Mabruki – călăuza – ei tăiau cu ajutorul topoarelor scurte lianele încolăcite pe cărare, ușurând astfel înaintarea grupului. Căci pădurea se

[4] Makanda – sac-rogojină, din frunze de palmieri pitici, uscate la soare. După ce frunzele sunt tăiate în cinci-șase bucăți, firele sunt apoi împletite.

lăsa greu învinsă și potecile mai fuseseră străbătute doar de sălbăticiuni.

După stele, era trecut de miezul nopții. Focul din mijlocul luminișului aproape se stinsese. O trâmbă subțirică de fum se înălța dreaptă până la frunzele ferigii de deasupra. Uledi, santinela, ațipise chircit lângă movila fierbinte de cenușă și jar, strângând între genunchi carabina militară cu țeavă scurtă. Și *vuasungii* – oamenii albi – dormeau. În cortul lor era întuneric, iar Jenkins, cealaltă santinelă, fuma plimbându-se. Lui Amba îi plăcea *vuasungul* acesta blând și tăcut.

Numai atât reuși să gândească negrul și capul îi căzu înapoi, pe rogojină. Tâmplele îi zvâcneau. Peste cel mult o oră, trebuia să fugă cu balotul în spate, pentru a-l căuta pe Moaroro, puternicul șef de trib. Și nu avea nicio pastilă din cele ce alungau frigurile.

Să-i ceară una lui Barbă-Roșie? Sau să fugă până la Manciuniane, fata zveltă, cu sânii ca două *mosuca*[5]? Ea îl așteaptă acolo, pe malul lui Zambezi, răcorindu-se în umbra lui gonono cel cu coaja argintie. O să coboare la ea cu piroga, ajutat de curenții iuți, ce mână apele limpezi spre Mosi-oa-tunia[6].

„Unde alergi așa, Amba?”

„La Manciuniane, fata pe care o iubesc. Ploile au trecut. Azi înfloresc ghioceii și mâine mor, nu mai sunt. Vreau să-i duc buchețele albe de *tlacu-ea-pitse* – copita zebrei. Florile sunt mai albe decât zăpada lui Kilimanjaro”.

L-a zărit de departe. Fuge spre el și râde.

— Trage piroga la mal! îi strigă.

Acum o leagănă în brațe. Pe piept i-a presărat ghioceii albi, înmiresmați ca și buzele ei crude și roșii.

— Când alergi, Manciuniane, ești mai grațioasă decât condoma. O, tu, frumoasa mea antilopă, tu – iubirea mea!

— Mai spune-mi, Amba, mai spune-mi!

Dar el a așezat-o în umbra lui gonono, pe iarba moale și deasă, aplecându-se să-i soarbă fericirea înflorită pe buzele roșii, întredeschise.

Apoi, Manciuniane și Amba s-au urcat în pirogă. Fata stă dreaptă, ca un bambus, în prova bărcii înguste. Privește înainte,

---

[5] Mosuca – fructe mici, semănând cu merișoarele.

[6] Mosi-oa-tunia – „Aici aburii fac zgomot”. Nume dat de băștinași cascadei Victoria.

spre insula de deasupra apelor repezi. Numai stânci negre, amestecate cu bucățele de sticlă strălucitoare, ce licăresc în lumina soarelui.

— A plouat cu stele! strigă Manciuniane râzând.

— Da! îi răspunde el. Manciuniane e fericită. Râde mereu.

Negrul lopătează cu pricepere, ocolind vârfurile stâncilor. E un bun vâslaș Amba. Sunt în mijlocul fluviului. Se zăresc malurile împădurite. Arborii uriași au fel de fel de culori. Amba lasă piroga în voia curentului. Zgomotul cascadei devine asurzitor. Dincolo de insulă, din prăpastie, cinci coloane gigantice de aburi se înalță spre cer. Albe ca și colții elefanților. Bate vântul, aplecându-le într-o parte.

Tinerii au ajuns. Manciuniane sare pe mal. Fuge. Amba trage piroga sus, pe pietre și aleargă după ea. Se îmbrățișează. În pragul cascadei e răcoare. Fata tremură.

— Ți-e frig? întreabă el.

— Mi-e frică!

Amba râde:

— Piatra e tare!

— Apa o învinge!

— Omul e mai tare ca munții.

— Vreau să trăiești, ca să te iubesc.

Privirile lui sunt atrase mereu de golul unde se prăvălesc bubuind cele cinci șuvoaie. Aburii, parcă nemișcați, se împletesc în curcubee.

— Nu, să nu te duci acolo! Să nu mai pleci! țipă Manciuniane. Nu te las!

— Nu plânge, antilopa mea! Am să plec iar. Mâine. Să ne luăm rămas-bun de la cascadă… Dă-ne forța și răbdarea cu care macini stâncile, Mosi-oa-tunia! Țării mele îi trebuie răbdarea și forța ta. Mai târziu, când mă voi întoarce iar, aș vrea să-ți spun: Am învins, bătrâne!

•

— Amba, trezește-te!

Șoapta îl făcu pe negru să deschidă ochii. Era tot noapte și o mână străină îi ștergea sudoarea de pe frunte. Frigul pătrunzător nu-i dădea pace. Tremura. Apoi își aminti de luminiș, de rogojina lui udă.

— *Mucunguru*! bâigui.

— Da, frigurile junglei! răsună o voce care-i păru cunoscută. Uite, ia niște pastile. Deschide gura!

Amba ezită. Cine e necunoscutul? Dar își aminti iar că trebuia să ajungă la Moaroro. Se supuse. Simți cum îi cade pe limbă ceva dulce. Apoi trebui să înghită coniacul tare și cald, pe care străinul i-l turna din bidon.

— Mulțumesc! șopti el, în franțuzește, căci așa vorbise și bărbatul, al cărui chip nu reuși să-l vadă.

Auzi foșnetul frunzelor... Știu că străinul nu mai era lângă dânsul. Se gândi iar la Manciuniane, care-l aștepta undeva, pe malul lui Zambezi. Ascultă o vreme țârâitul subțirel al unui greiere – *tringa*.

După vreo jumătate de oră, Amba se răsuci pe makandă. Frigurile nu-l mai zgâlțâiau. Nu-l mai durea nici capul. Ridicându-se puțin, privi spre mijlocul luminișului. Uledi, întins pe iarbă, dormea profund. Ultimii tăciuni licăreau slab, gata să se stingă.

„Acum trebuie să fug! gândi el. Mâine va fi prea târziu. Ne vom îndepărta de cărarea din spatele palmierului, care duce la tabăra lui Moaroro”.

Se înălță fără zgomot din mijlocul ierburilor unde dormise. Locul acesta ales de cu seară îl ajuta acum să se retragă neobservat. Negrii ceilalți erau prinși în mrejele somnului lor de plumb. Luminișul – pustiu. Nicio mișcare. O clipă se gândi la Uledi. Dimineața va fi aspru pedepsit de Oswell. Dar oricum, chiar dacă-l va împușca, el, Amba, trebuie să ajungă la Moaroro. Luă într-o mână balotul, în cealaltă sulița și dintr-un salt pieri în hățișurile din marginea pădurii.

Se furișa printre ierburi ușor ca ghepardul, fără cel mai mic foșnet. Trecând de cort, îl zări pe Jenkins. Stătea nemișcat, privind în pământ, cu carabina pe umăr. Ațipise așa, în picioare? Negrul se opri. Fel de fel de gânduri îi trecură prin minte. Drumul, noaptea, prin junglă, era o nebunie. Dar cărarea, singura cărare, se afla lângă santinelă. Numai pe acolo se putea fugi.

Aplecându-se, lăsă balotul de sub braț pe niște frunze mari. Se culcă la pământ și, târându-se, se apropie de alb. Apăru în spatele lui ca o umbră. Îl lovi în ceafă scurt. Jenkins căzu ca fulgerat. Negrul îl privi câteva clipe. Albul nu mai mișca. „Peste 10-15 minute își va reveni”, gândi Amba, ascultând precaut

zgomotele din jurul său. Nimic neobișnuit nu-i atrase atenția. Alergă înapoi, luându-și balotul și sulița.

Curând, se afunda pe cărare în junglă. Se strecură repede printre copaci și liane, năclăindu-și din când în când bocancii în terenul mocirlos. Balotul aruncat pe umăr îl stingherea în mers. O ramură țepoasă îi sfâșie cămașa la piept, o alta îi brăzdă umărul și fața. Poteca șerpuia prin junglă, ocolind tulpinile copacilor uriași, năpădită de hățișul luxuriant al plantelor din ultimul etaj al florei tropicale: ferigi, liane, boschete agățătoare și ierburi dese, felurite. Obișnuit să străbată și noaptea asemenea locuri, Amba se orienta ușor, trecând peste toate piedicile. În câteva rânduri escaladă trupurile uriașe ale copacilor doborâți de furtuni. Dar până la uriașul *muvlé*[7] mai avea de străbătut câteva sute de metri. În spatele lui crescuse un *bomax*, iar pe sub ramurile sale începea o nouă cărare, neștiută de albi. Pe acolo, ar fi ajuns până dimineața la Moaroro.

Deodată se opri. Un miros străin, de animal, îi lovi nările. Ascultă câteva clipe atent, ținându-și respirația. Mârâia nemulțumit un simba. Îl văzu la câțiva metri de dânsul, tupilat la pământ, mișcându-și coada nervos. Știa că leul are să sară din moment în moment. Se lasă în genunchi, ridicând sulița. Balotul îi alunecă de pe umăr. Atunci izbucni răgetul acela înfiorător, cu gâlgâituri joase, care aduce tuturor spaimă și groază. Leu și om se priviră țintă. Apoi animalul își înălță botul. Coada îi rămase nemișcată.

Amba aruncă sulița cu putere, în timp ce leul sărea. Rănit adânc în piept, el căzu lângă negrul prăvălit într-o parte. Încercând să se ferească, Amba se împiedică de un ciot. Leul urla de durere, zvârcolindu-se, căutându-și adversarul. Îi zări trupul masiv și făcu un nou salt. În acel moment bubuiră două împușcături. Animalul, mort, căzu lângă om. Mai tresări o dată și rămase nemișcat.

Amba nu știa ce să facă. Văzu pe cărare silueta unui om ciolănos, care-și așeza liniștit arma la loc, pe umăr, apoi, din câțiva pași se apropie de leșul animalului. Era Jenkins pe care-l lovise în cap cu puțin mai înainte. Negrul își vâri cuțitul în teacă și se ridică.

— Mulțumesc, domnule Jenkins! murmură el, atent la mișcările celuilalt.

[7] Muvlé – specie de arbore, ale cărui ramuri cresc la 35-40 m înălțime.

— Lasă! răspunse repede albul, cu glas sigur. Pleacă! Ai drum lung de făcut. Tabăra s-a și alarmat cred. Spune-i lui Moaroro că totul e-n ordine. Iar noi doi ne vom mai întâlni.

— Știați de simba?

— A dat mereu târcoale luminișului. Eram sigur că te va ataca. Noroc, Amba!

Jenkins îi întinse mâna. Negrul i-o scutură bărbătește, recunoscător. În același timp se întrebă de unde-l cunoaște Jenkins pe Moaroro și ce legături are cu dânsul. Celălalt îi ghici însă frământarea.

— Nu te nelinişti. Amba. Ai organizat bine treaba. Știu că majoritatea negrilor sunt din tribul lui Moaroro. Du-te și dă-i de veste.

— Cine sunteți și cum de-mi cunoașteți planurile? îl întrerupse Amba.

— Mi le-a destăinuit Mabruki. Iar Mabruki este fratele lui Tassili.

— Frumoasa Tassili? Cântăreața neagră? Care a murit împreună cu copilul?

— Da. Mi-a fost soție. L-am rugat pe Mabruki să nu se dea de gol că-mi este rudă.

Câteva clipe, negrul tăcu, surprins. Apoi murmură plin de respect:

— Deci dumneavoastră sunteți acel învățător care dădea pe ascuns lecții copiilor de negri?

— Eu. Moaroro mă știe și vreau să-i transmiți următoarele: Planul nostru de luptă este bun. Pentru asupritorii albi din regiune, dispariția baloturilor ar fi o pierdere însemnată. Vă rog însă să nu vă atingeți de Roy Oswell și de Kader. Voi continua eu urmărirea lor. Spune-i lui Moaroro că trebuie să continui *eu*. *Eu*, înțelegi tu? După ce termini, dacă poți, vino la Nizi. Cât mai repede. Aș avea mare nevoie de tine. Acolo poate că am să-ți spun de ce vă rog să-l lăsați pe Roy în seama mea. Ne întâlnim în marginea pădurii, la monument. Te voi aștepta numai dimineața. Acum pleacă! Noroc, Amba! Trebuie să mă întorc în tabără.

Multă vreme negrul nu se mișcă din loc privind după prietenul dispărut în pădure.

•

În tabără, împușcăturile avură urmări neașteptate. Focul lui Uledi se reaprinsese ca prin farmec. Flăcările vii luminau acum tot luminișul, în timp ce negrul aducea mereu alte crengi, într-un exces de zel surprinzător. Hamalii discutau ceva, agitați. Câțiva dintre ei, cei mai obosiți, dormeau încă.

În fața cortului, Roy Oswell, cu mâinile în buzunar, aștepta raportul lui Kader, plecat în recunoaștere. Pe chipul său ars de soare totul se ascuțise: nasul, buzele, bărbia. Ochii mari, cu cearcăne vineții, scânteiau ca ai unui dement. Era crud Roy Oswell, îndărătnic, plin de ambiții cutezătoare, căutând să le-ndeplinească printr-o voință de fier. Tip nordic, de statură atletică, îi domina mai întotdeauna pe cei din aceeași teapă, mulțumită cinismului și calmului său înnăscut. Disprețuia oamenii, considerându-i incapabili să se rupă de ceea ce numea el interese mici și meschine. „O turmă, ca toate celelalte viețuitoare!” spunea, ridicând din umeri.

Acum își domina furia, convins că nenorocirile sunt abia la început. Îl trezi din gânduri Mabruki-călăuza:

— *Yambo, bana*? Cum vă simțiți, stăpâne?

— Ce naiba vrei?

— Duhurile, mukunguru, au furat la Amba!

Roy nici nu clipi.

— I-au pus la dispoziție și o furgonetă pentru balot?

— Da, balot mare nu e. Dus o dată cu el.

— Pleacă!

Pleoapele lui Roy se închiseră ca două linii.

„Amba! Negrul ăsta deștept, pe care imbecilii de Jenkins și Kader l-au tratat ca pe un dobitoc oarecare. Fuga lui cu balotul dovedește că era conștient ce cară în spate. Cu o asemenea dovadă, Moaroro ar fi fost gata să lupte până la ultimul om, pentru a învinge.”

Barbă-Roșie veni, spre ghinionul său, cu o veste și mai neliniștitoare:

— Jenkins! Ia-l de unde nu-i!

O clipă, șeful nu-i răspunse. Ce să mai pretindă de la el? Nu, era neputincios! Uriașul ăsta cu mutră rotundă, înconjurată de câlții părului roșu, cu nas borcănat – purtând semnele evidente ale alcoolismului – nu poate decât să crească porci și găini în cine știe ce mănăstire catolică. Și să bea două butoaie de rom

pe zi. Doar atât. În scăfârlia lui mică putrezesc urmele vagi ale unui creier de struț.

— Boule!

Kader tresări.

— Ce sunt eu vinovat, șefule?

Își aprinse repede o țigară.

— Nu vezi? Se luminează de ziuă. La trei trebuia să-i schimbi pe Uledi și Jenkins.

— N-am auzit ceasul…

— Din cauza ta, Amba a reușit să fugă.

— Amba!? Kader rămase cu țigara în aer, cu mutra jalnică a unuia care ar fi înghițit un șarpe. Imposibil! S-o fi dus să-și facă treburile…

— Pentru asta bineînțeles că-i trebuia și balotul. Să știi, bărbosule, că la primul atac al negrilor te leg de un copac. Sulițele lor n-au să-și greșească ținta. Idiot! Ți-am spus să fii cu ochii în patru.

Cine știe unde ar fi ajuns lucrurile, dacă nu apărea Jenkins. Se apropie de cei doi cu mers legănat, obosit și cu un rictus de amărăciune în colțul buzelor palide. Respira iute, ca după fugă.

— Domnule Roy, cineva m-a pocnit în cap. Uite ce rană mi-a făcut! Când mi-am revenit, mi-am zis că nemernicul nu putea fugi decât pe cărare. Am plecat după el. Spre ghinionul meu, nu l-am mai ajuns. La întoarcere, am dat nas în nas cu leul care ne tot dă târcoale încă de aseară. Am tras două gloanțe. Asta e tot. Cine a dispărut, nu știți, domnule?

— Amba, domnule!

Roy îl imitase perfect. Cu toată situația dramatică, Barbă-Roșie pufni în râs. Pumnul șefului îl lovi însă prompt sub bărbie. Uriașul se lungi la pământ fără să crâcnească. Frecându-și pumnul, Oswell privi plin de dispreț la trupul doborât.

— Cheamă-l pe Uledi, Jenkins!

Masca uluielii și a prostiei se împleteau deopotrivă pe chipul santinelei. Murmură:

— Sunt consternat, domnule! Așa surpriză…

— Nu mă interesează tâmpenia dumitale! Cheamă-l pe Uledi, am zis.

— Pe Uledi, domnule! Am înțeles! Și execută dispoziția.

Când ajunse în fața șefului, bietul negru tremura ca o frunză bătută de vânt.

— Ce vreți știți la mine, *bana mkuba* – mare stăpân?
— Cum a fugit Amba? Te-ai înțeles cu el?
— *Akuna, akuna, bana*! Nu, nu, stăpâne!
— Jenkins!
— La ordine, domnule!
— 25 de lovituri cu vergeaua metalică.
Uledi căzu în genunchi:
— Akuna, akuna, bana...
— Domnule Oswell, nu știu dacă împrejurările ne permit să procedăm astfel!
Vocea lui Jenkins suna mai degrabă ca un avertisment.
— Nu, domnule! 25 de lovituri. Întâi dumneata lui Uledi, pe urmă Uledi dumitale. De ce să nu împărțiți egal recompensa? Executarea!

•

În dimineața aceea lumina zorilor învălui ca de obicei jungla. Tulbure ca o ceață, ea se strecură și în luminișul tăcut, unde oamenii se pregăteau de plecare. Micul dejun fusese luat cu o grabă neobișnuită. Strigătele, gemetele negrului bătut mai stăruiau parcă în aerul înăbușitor. Pânze de aburi lăptoși pluteau printre ierburi. Un pui jucăuș de gorilă țipa, făcând tumbe pe creanga unui palmier-liană. Cei șase înaintași trecură în fruntea coloanei, cu securile în mână. După ei, Mabruki, apoi Oswell, care fuma tăcut. Hamalii părăsiră pe rând luminișul. Ultimii veneau Jenkins și Kader.
— Vrei o țigară? întrebă Barbă-Roșie. Dacă n-ai mâncat, cel puțin fumează... Bătaia a fost o tâmpenie. Pedeapsă de sclav, nu de alb. Te-ai ținut bine. Te doare rău?
— Nu, mulțumesc! Dă-mi mai bine o gură de coniac.
Kader îi întinse bidonul. Jenkins bău îndelung, sub privirile mohorâte ale celuilalt. Un papagal cenușiu zbură cârâind pe deasupra lor.
Din pricina potecii înguste, coloana se desfășurase în șir indian, distanțele dintre oameni atingând trei-patru metri. Înaintau încet și greu din cauza căldurii și umidității excesive. Aerul viciat de miasmele atâtor putreziciuni îi înăbușea la fiecare pas.
— De mii de ani pădurea e mereu verde, izbucni deodată Jenkins.
— Ce-ți veni? mârâi Kader, privindu-l chiorâș.

— E întuneric. Nu vezi că e întuneric? Și tot universul ăsta verde luptă pentru lumină. De sus până jos.

— Bați câmpii…

— Lumina ajunge obosită la picioarele noastre. Dar ea e albă. Știi că e albă?

— Haide, haide… na! Iar m-a-nțepat un spin! Ah! Și ce usturā!

Uriașul și-l smulse din carnea șoldului, înjurând ca de obicei.

— Cerul de deasupra noastră e senin, albastru, începu iar Jenkins. Și noi ne târâm pe cărarea asta împuțită, ca sălbătăciunile. Copiii m-or fi așteptând să mă întorc.

— Dar câți ai?

— Avem adică… Vreo 43!

— Te-ai îmbătat, Jenkins! Vezi să nu te vadă șeful.

— Nu, zău 43! Am fost învățător.

— Și cum ai nimerit aici?

— Bossul! Leps. Dracul să-l ia! Îi datoram 16 000 de dolari. „Ajută-mă, mi-a zis. Tot vrei tu să cunoști Africa și pe negri. Scapi și de datorii!”

— Tâmpit mai ești! Eu îl pocneam peste bot. Să-ți pui pielea la saramură pentru 16.000. Ah! Blestemate muște! Strivi una pe braț. Ei! Dar ce s-a-ntâmplat?

Hamalii din fața lor se opriseră. Jenkins vorbi cu unul dintre ei.

— Ce e? întrebă Kader, care nu pricepea nimic din bombăneala lor.

— Un cordon de furnici traversează poteca. Hamalilor le e teamă să nu fie atacați.

— Atacați? De furnici? Kader scuipă printre dinți câteva înjurături. Le-arăt eu puturoșilor!

— Nu te grăbi! Sunt carnivore. Astea înghit un elefant înainte să-ți termini tu țigara. Așteaptă-mă!

Jenkins dispăru. Nu trecu mult și coloana își reluă marșul. Kader îl întâlni pe Jenkins lângă două trunchiuri groase de copac, așezate oblic peste potecă. Pe ele alergau, dispărând în pădure, furnicile mari și albe.

— Le-am făcut un pod!… Acum își văd de treaba lor. Prin apropiere trebuie să fie leșul vreunui animal.

Porniră iar. Lumina zilei crescuse puțin. În acest crepuscul continuu te așteptai însă mai degrabă să se înnopteze. Țipetele papagalilor și ale altor păsări îi întovărășeau la fiecare pas. Din când în când izbucneau urletele amenințătoare ale gorilelor

cățărate în haosul desișului înalt de deasupra. Moleșiți de căldură, oamenii, albi și negri, înaintau tot mai lent.

La primul popas, Roy Oswell descoperi că patru negri dispăruseră fără urmă și o dată cu ei baloturile și sacii cu alimente. Cercetările nu dădură rezultate. Hamalii povesteau legende despre duhuri ale pădurii care le-ar fi răpit tovarășii.

Oswell parcă turbase. Discută imediat cu Jenkins și Kader.

— Amba și tribul lui Moaroro sunt duhurile! strigă șeful. Din acest moment nu mai dormim niciunul. Orice negru dubios să fie împușcat pe loc!

•

După-amiază, pe la patru, îi atacă o turmă de gorile uriașe. Câțiva negri fură răniți, alții mai mulți, profitară de împrejurare ca să se facă nevăzuți. Roy împușcă cinci maimuțe, însă nu înainte de a se fi ales cu capul spart.

În cursul nopții, alți patru negri „au șters putina” – cum i-a raportat Kader șefului.

Din această situație îi salvă bossul, pe nume Leps, care sosi, cu două zile mai devreme, însoțit de 35 de albi. Cum își angajase oamenii și din ce direcție venea, numai el ar fi putut spune. Nu-l întrebă însă nimeni, nimic. Elegant, într-un costum sport de culoarea ciocolatei, afaceristul suporta excelent clima și marșul prin junglă. Avea, desigur, peste 40 de ani, dar scund și rotofei cum era, nu i-ai fi dat atâta. După recomandările și amabilitățile de rigoare, Roy Oswell îi povesti pe scurt ultimele întâmplări, cuprins de descurajare.

Spre stupefacția lui, Leps rămase relativ liniștit.

— Mă așteptam, domnilor! Pentru asta m-am și grăbit să vă ies în întâmpinare, însoțit de acești domni. Suntem dornici de luptă. Pornim în urmărirea lui Moaroro. Pe negrii care v-au mai rămas îi luăm în slujba și sub ocrotirea noastră. Ori se bat alături de noi, ori le trântim câte un glonț în ceafă. Cât despre tribul ăsta de hoți, n-aveți grijă! Îl cumințim noi. Și le mai luăm și despăgubiri. Pentru atâta deranj, merită.

— Și… banii? întrebă Roy neliniștit.

— 30 000 mai puțin.

— Fie! acceptă Oswell, răsuflând ușurat.

— Jenkins, arăți cam rău. Ai avut friguri? Ce să-i faci, băiete, asta-i Africa! Acum ești liber să pleci unde vrei. Te-am iertat de datorie. Poți să-l însoțești pe Roy. Pleacă la Nizi.

Fără să le mai pese de ce lasă în urmă, Oswell, Jenkins și Barbă-Roșie părăsiră tabăra peste câteva ceasuri. Îi însoțeau doar Mabruki și alți doi negri, cu bagajele.

Peste două zile, seara – după un marș greu prin junglă – soseau în orășelul Nizi, unde, într-un hotel mizerabil, luară câte o cameră. Dimineața, Roy îl vizită pe Jenkins.

— Sper că nu te-ai supărat pentru cele întâmplate în junglă, domnule Jenkins?

— Desigur că nu, domnule! Datoria…

— N-ai vrea să ne însoțești mai departe, pe mine și pe Kader? Cunoști dialectele locale și ne poți ajuta. Primești?

— Unde mergem?

— Deocamdată e prematur…

— Unde, domnule, unde? insistă Jenkins netulburat.

— Să căutăm un munte! răspunse zâmbitor și în doi peri Oswell.

— Un munte? Jenkins părea năuc.

— Îi spune Taba Ciu. Trebuie să afli ceva de pe la negrii de-aici. Îți dau 100 de dolari pe zi și, dacă treaba merge, primești la urmă încă 10 000.

— Bine, domnule! Bateți palma!

Cei doi bărbați își strânseră mâinile, iar Roy îi dădu și un acont substanțial.

Fiindcă Barbă-Roșie nu se trezise încă din beție, Jenkins părăsi peste câteva ceasuri hotelul, pentru a colinda cartierele mărginașe, locuite de negri.

Străbătea ulițele noroioase, între cocioabe dărăpănate. Câțiva copii se luară după el, zgomotoși. Un cerșetor se ivi de după un colț, îl cercetă iscoditor, apoi se așeză repede lângă zid și începu să ceară cu glas plângăreț. Jenkins se apropie de el, dar înainte să se fi căutat prin buzunare, bătrânul îi șopti iute, în dialectul local:

— Sunteți așteptat.

— Cine? întrebă el tresărind.

— Un prieten. La capătul străzii, lângă monument. Amba…

Jenkins întinse bătrânului o monedă, strângându-i ușor mâna. Apoi plecă mai departe, continuându-și parcă plimbarea. Într-adevăr, Amba îl aștepta. Un braț suplu și musculos îl trase pe alb într-un tufiș des, întunecat.

— Bună ziua, domnule Jenkins!

— Aici erai? Bună ziua, Amba. Văd că ai mulți prieteni.
— Luptăm împreună.
— Toți oamenii cinstiți sunt alături de Congo. Ei, dar ia zi, ce-ai mai făcut? Ai scăpat de friguri?
— Leacul a fost minunat. Vă mulțumesc. Îmi pare rău că v-am lovit atunci. De ce nu mi-ați spus de la-nceput?
— Nu se putea, Amba. Și-mi trebuia o dovadă pentru Oswell. Ce s-a întâmplat cu Leps?
— A mers repede. Nici n-au avut timp să se apere ca lumea. Mai ales că i-a oprit și pe negri. Am sărit peste dânșii când nici nu se gândeau. După ce le-am luat baloturile și i-am dezarmat, au dispărut în pădure. Știți ce aveau în baloturi?
— Știu! Arme!
— Așa e. De fapt, cine sunteți cu adevărat? Ai noștri vă cunosc prea puțin.
— N-are însemnătate, Amba. Un partizan, ca și tine. Tu lupți pentru independența Congoului. Eu împotriva lui Roy. Nu te mira. Există și altfel de albi decât Oswell și Leps.
— Nu mă mir. I-am văzut.
Ar fi vrut să-l întrebe pe Jenkins de ce luptă contra lui Roy, dar se abținu.
— Și-acum? întrebă Jenkins.
— Moaroro pleacă spre vest. Eu, spre Lacul Albert.
— Cum? Lacul Albert? Avem aceeași direcție.
— Poate. Nu știu. Caut pe cineva.
— Și noi vom căuta un bătrân: Hamadi. Ascultă-mă, Amba! Hamadi e urmărit de un om al lui Roy. Și noi, Oswell, Kader și cu mine, pornim curând în această urmărire. Vor să-i smulgă bătrânului un secret, despre Taba Ciu. Știi ceva?
— Bătrânul are multe taine. Îl cunosc.
— Dacă-l întâlnești, spune-i să se ferească. A, am uitat! În aceeași direcție a plecat și o americană, însoțită de un individ, care e tot în slujba „șefului”.
— Femeia are vreo legătură cu Taba Ciu?
— Nu! Dar se pare că acest Taba Ciu ascunde un tezaur. Vrei să m-ajuți din umbră să-i dejucăm planurile lui Roy? Tezaurul acesta nu trebuie să intre în mâna lui.
— E bine că mi-ați spus, domnule Jenkins. Vă voi ajuta.
— Atunci rămâi cu bine. Aștept să-mi dai un semn de viață.
— La revedere. Vi-l voi da.

• SIMBAMUENNI •

Soarele răsărise de mult, când cei trei călăreți ajunseseră pe malul abrupt al unei văi adânci și uscate. Călăuza își opri calul, căutând cu privirile un loc pe unde să poată coborî. Peretele aproape vertical împiedica însă orice tentativă. Bătrânul se întoarse spre însoțitorii săi:

— Va trebui să mai mergem în jos. Pe aici nu se poate traversa. Vorbise într-o englezească fără cusur, cu voce gravă și liniștită. Caii sunt obosiți. Puțină odihnă nu le strică, domnule Geo.

— Desigur, dragă Hamadi. Cu ocazia asta își va putea continua și Victor exercițiile.

— Iar începi? mormăi prost dispus al treilea component al grupului.

— De câte ori plecăm la drum, mă tot întreb: cum naiba reușești să ajungi pe cal?

— Pretinzi, după numai două zile, să călăresc precum indienii?

Bătrânul surâse blând.

— Domnule Geo, nu toată lumea s-a născut pe coama unui cal, ca dumneavoastră!

Victor pufni în râs, descălecând cu greutate. Geo îl privi ironic:

— Nu-l alinta, Hamadi. Nu-l alinta! Poftim! Nici pe pământ nu se mai descurcă.

Într-adevăr, Victor se mișca de colo-colo cu pași mici, încercând parcă să se obișnuiască iar cu mersul pe propriile lui picioare.

— Cred că mă voi întoarce deșelat la București, bombăni el, privindu-și membrele inferioare.

Geo hohoti sonor. Dintr-un salt fu alături de cal, scoțându-i zăbala. Desfăcu la iuțeală curelele coburilor uriași, pe care-i așeză în iarbă. Cu palma lovi crupa animalului zvelt și nervos, apoi fluieră scurt. Calul ciuli urechile, sforăi încetișor și, după ce aruncă din copite, țâșni într-o parte, spre iarba deasă din marginea savanei. Începu să pască.

Victor repetă și el manevrele, în timp ce Geo se trântea pe spate, punându-și alături arma automată cu două țevi și casca.

Victor goni cu strigăte grotești calul, după care veni lângă Geo. Se așeză oftând.

— Dă-ți jos rabla aia de pe umăr!

— Am uitat.

— Te obosește.

— Atâta pagubă!

— Mă rog!

Abia atunci își dădură seama că bătrânul Hamadi, călăuza, nu descălecase. Stând în șa drept, scruta cerul, întors cu privirile spre sudul Lacului Albert, ca și cum ar fi încercat să vadă prin zările limpezi vârful stâncos al masivului cristalin, Ruwenzori. Apoi, încet, își fixă ochii întredeschiși pe direcția nord-vest, spre lanțul Munților Albaștri.

— Parcă ascultă! șopti Victor intrigat. Curios!

— Nu te-ai obișnuit cu el.

— Îl cunoști bine?

— De aproape 10 ani. M-a însoțit în mai toate cercetările mele africane.

— Pitorească prezență!

— Aș spune legendară.

Geo tăcu. Victor continuă să-l privească pe Hamadi. Își amintea că în nu știu ce dialect din sud Hamadi înseamnă „călăuză”. Deci era o poreclă.

Bătrânul avea o admirabilă robustețe, ce-și găsise expresia în armonioasa dezvoltare a corpului. Nilot? S-ar fi părut că da. Înălțimea, nasul ascuțit, umerii largi… Acum chipul lui osos era împânzit de o rețea fină de riduri. Barba scurtă, albă îi dădea un aer solemn, impunând respect. Din câte îi povestise Geo lui Victor, acest om poseda o vastă cultură, iar cunoștințele sale în materie de istorie și artă africană erau demne de invidiat. Poate că Geo exagera. Dar cine știe?

Chiar și felul cum se îmbrăca bătrânul nu putea fi decât rodul unei îndelungi experiențe. Burnusul mic, alb, mantaua largă, cu glugă, cămașa gălbuie și pantalonii strânși pe picior, aveau ceva din eleganța și ciudățenia costumului tuareg. Dar era altceva, precis altceva, căci sandalele cu talpă groasă, legate cu fâșii de piele tare, completau aproape anacronic acest costum. Și calul! De unde și l-a procurat? Capul mic, expresiv, gâtul scurt și puternic, mușchii cu fibre prelungi și fine, nervoase, vădeau

structura unui pur sânge arab. Numai culoarea lui era alta, neagră, de mustang american.

Mâinile călăuzei, cu degete alungite, subțiri, se odihneau pe pușca așezată la oblâncul șeii. Arma cu țeavă lungă avea patul dintr-o esență de mahon sau abanos. Plăci de fildeș, îngălbenite, fuseseră încrustate în lemn. Și pe fiecare placă mâna artistului anonim scrijelise cu gingășie formele unor animale din pădurile și savanele Africii. Pesemne că era și bun vânător.

— Arde soarele! Se anunță canicula, bombăni Geo, moleșit de această plajă matinală.

— Ce tăcere!

— Calm ecuatorial, dragă Victor. Curenți ascendenți.

— Savana doarme.

— Nu te lua după aparențe. Suntem pe platoul grabenului central din Africa și aici surprizele se țin lanț.

— Păcătos relief vulcanic. Prăbușiri, eroziuni… Dar îmi place. Aș zice chiar că sunt încântat.

— Adolescență târzie, un fel de poetism imberb…

Victor nu ținu seamă de ironia mușcătoare a fratelui său.

— Uite și albia acestui râu torențial îmi farmecă imaginația. E un nu știu ce sălbatic și atrăgător, plin de culoare.

— Să-ți cumperi câteva creioane colorate. Poate mâzgălești ceva.

— Ierburile înalte ale savanei, arborii ciudați și rari, antilopele, bivolii și păsările, toate mă atrag, Geo, că uit de cercetările tale științifice. Îți mulțumesc!

— De ce?

— Că m-ai chemat aici.

Tăcură iar. Hamadi se apropie de ei. Descălecase și calul său păștea lângă ceilalți.

Chiar atunci țipă undeva o pasăre. Și iar și iar. Bătrânul asculta atent. Pasărea parcă vorbea. Adică repeta un singur cuvânt: „Polá”. Așa e, Victor nu se înșelase. „Polá! Polá!”

— Vine ploaie și furtună! vorbi bătrânul.

— Imposibil! replică Victor. Cerul e senin, vântul nu bate.

— *Mocva reza*[8] nu face gălăgie decât înaintea ploii puternice. În câteva ceasuri avem furtună.

Geo sări iute în picioare, spre surprinderea lui Victor, care, drepți să fim, se cam îndoia de „barometrul” viu al bătrânului.

---

[8] Mocva reza – Micropogon sulphuratus.

Geo scoase repede o hartă, din porthartul prins la centură. Victor veni lângă el.

— Mda! La 6-7 kilometri de-aici avem iar o albie secată, adâncă și largă. Dacă reușim să trecem dincolo, e bine. După ploaie nu vom mai putea trece fără barcă.

Călăuza îi întrerupse:

— Priviți o ciudățenie a Africii noastre! Arătă cu mâna un arbore solitar de pe fundul prăpastiei. Băștinașii îi spun „*more oa maotu*”, arborele cu picioare. E Ficus indica. Rădăcinile sale coboară direct din ramuri, împrăștiindu-se pe o mare suprafață. De obicei crește prin locuri cu umiditate abundentă. Cum a apărut aici, Dumnezeu știe.

— E cam pipernicită, într-adevăr! replică Geo.

— Da. Unele triburi cred că are însușirea de a le feri de nenorociri.

— Minunat! strigă Victor. Dacă l-am întâlnit, înseamnă că vom scăpa cu bine din furtună.

Călăuza scrută din nou cerul. Cei doi se ridicară, împăturind harta. La orizont, către nord-est, se ivise ghemotocul alb al unui nor ce se lățea cu repeziciune.

— Pe cai! mormăi Victor. S-a făcut nouă și jumătate.

•

De-a lungul malului prăpăstios, călăreții înaintau în trap ușor. Ierburile savanei fuseseră înlocuite aici de tufe țepoase, de arbori pitici și smocuri de iarbă verde, măruntică. Muștele nu-i supărau încă. La mai puțin de 2 kilometri, Hamadi descoperi locul unde se putea trece pe malul celălalt.

Câteva păsări mari, cenușii se roteau deasupra lor cârâind. Apoi pieriră. Nu le-a fost ușor să treacă prin grohotișul strâns pe firul văii, printre bolovanii prăbușiți de sus și să urce versantul abrupt. Caii sforăiau tot mai des, înspumați, iar răsuflarea lor iute sfâșia tăcerea așternută între oameni.

În sfârșit, se văzură și dincolo. Chiar pe marginea râpei, trunchiurile unor *kolkuali*, zbârliți, le barau trecerea. Ocolindu-le, nimeriră în mijlocul altor hățișuri de acaci[9]. Animalele obosite înaintau acum la pas.

— Extraordinar! strigă Victor. Priviți cerul!

---

[9] Acaci – salcâmi africani (Acacia albida, A. arabica, A. giraffae, A. horiida etc.). Cresc în tufișuri spinoase.

Norii acopereau în zdrențe cenușii orizontul – năluciri negre, mișcătoare, cu forme monstruoase, vânzolite neîncetat, amestecate una cu alta, cotropind cu spaima lor cerul albastru. Ciudatele învolburări de fum, cenușă sau aburi scăpărau scântei, în timp ce acolo, departe, deasupra pământului, plutea o bolnavă lumină gălbuie.

— Inima uraganului! șopti Hamadi.

Călăuza își îndemnă calul pe o cărare abia ghicită. O stranie neliniște cuprinsese savana. Dacă până atunci nevăzutele viețuitoare nu-și trădaseră prezența – dând impresia că nici nu există, acum se supuneau instinctelor lor alarmate. Stoluri de păsări își luau zborul țipând, grăbindu-se să treacă în adăposturile sigure de pe malul Lacului Albert, sau altundeva, prin pădurile din apropiere. Auziră urletul unui ghepard și mugetele turmelor îndepărtate de bivoli. Vântul nu mai adia și zgomotele cutreierau savana din toate direcțiile.

Un tăun trecu bâzâind pe lângă urechile lui Victor, care tresări. Din loc în loc, întâlneau grupuri de mimoezi pitici, cu frunze ce luceau ca unse cu ceară. Iar la un moment dat, Hamadi porni la trap, căci savana se rărise și puteau înainta mult mai repede. Câteva antilope cu blană sclipitoare, aflate într-un luminiș, auzindu-i, ciuliră urechile. Se făcură nevăzute, în salturi pline de grație.

Alt stol fâlfâi pe deasupra lor. Păsări negre, ceva mai mari ca ciorile. Călăuza ochi scurt și arma lui bubui de două ori. Cinci-șase zburătăciuni căzură la pământ.

— Lincololo, vorbi el, oprindu-și caii. Uragan, neuragan, o friptură bună tot vom mânca astăzi.

Și, calm, descălecă. Reveni cu păsările moarte. Le îndesă iute într-un cobur. În acel moment calul sforăi ușor. Bătu nervos pământul din copite. Și ceilalți doi cai începură să se frământe pe loc.

— Domnule Geo, șopti călăuza, pregătește-ți arma! Dumneata, domnule Victor, la fel.

Răgetul animalului fu urmat de salturile cailor speriați. Era aproape, foarte aproape. Cel mai probabil, după niște tufișuri dese din stânga. Călăreții așteptau pregătiți pentru orice. Dar timpul trecu și în cele din urmă Hamadi încălecă iar, spunând:

— A plecat. I-a fost teamă.

Ca și când l-ar fi auzit, leul pufăi mânios undeva, departe. Victor nu era lipsit de curaj. Dar acum frica îi paralizase orice mișcare. Sta cu ochii ațintiți în direcția aceea și respira zgomotos. Geo îi observase spaima, înțelegându-i-o. Hamadi la fel.

— Mi-a… mi-a fost frică, îngână zăpăcit Victor.

— Domnule Victor, interveni bătrânul. Există un proverb al popoarelor din somali: „Unui om curajos îi este frică de leu de trei ori: când îi vede pentru prima dată urmele, când îl aude pentru prima dată răgind și când îl vede pentru prima dată. Dar să nu mai zăbovim! Furtuna care vine este foarte periculoasă. Nu ne vom putea salva decât dacă ajungem la timp în valea lui Lukassi. Printre stâncile mari sunt niște grote. Vom fi la adăpost.

În scurt timp, norii acoperiră soarele. Lumina vie a zilei dispăru. În jurul lor se lăsă aburul mut al înserării. Tunete din ce în ce mai puternice se rostogoleau pe urmele călăreților, îi ajungeau din urmă, pierind apoi prin zările înfricoșate. Vântul trecu mai întâi ca o adiere. Boarea lui o resimți imediat savana. Ierburile fremătară temătoare, într-un fâșâit continuu, nedeslușit. Hamadi ascunse arma sub pelerină, fixând-o în șa. Își strânse bine gluga sub bărbie. Geo și Victor îi urmară exemplul, îmbrăcând hanoracele și punându-și ochelarii de vânt.

Așteptau cu neliniște pericolul nevăzut.

•

La 5-6 kilometri mai în urmă de locul pe unde treceau acești trei călăreți, crescuseră în savană câțiva palmieri. Deși mărunței, dominau totuși împrejurimile atingând 10-15 metri în înălțime. Între tulpinile acestor arbori se oprise un călăreț. Calul nervos, plin de spume, respira iute, ca după o goană nebunească. Bărbatul îmbrăcat sumar purta pe spate o armă cu țeava scurtă. Era înalt și voinic și cu toate că zările pe care le scruta arătau destul de amenințătoare, nu părea să fie convins că se găsește în pericol. Ba chiar sări agil de pe cal, apropiindu-se de tulpina unui palmier, pe care începu să se cațăre ca simienii. Puțini albi ar fi reușit această performanță. Ajuns sub coroana copacului, își plimbă privirile agere de jur împrejur. Zări prin lumina tulbure – nu departe – doi călăreți ce se apropiau cu repeziciune. Nu păru de loc surprins, deși ar fi dorit să vadă trei. Dar, satisfăcut, coborî la fel de sprinten, trase animalul în dosul

unor tufișuri și așteptă sosirea călăreților, care oricum trebuiau să treacă pe acolo.

Câteva fulgere orbitoare căzură foarte aproape. Vântul răcoros înfiora savana și frunzele zdrențuite ale palmierilor foșneau cuprinse parcă de spaimă. În scurt timp, călăreții văzuți de dânsul se apropiară de locul unde se afla pitit.

— Domnule Tony – spuse femeia – mi se pare că treaba asta cu uraganul ne cam încurcă lucrurile. Pierdem urma celor din față.

— Nu greșiți, stimată doamnă Breakstone, răspunse cel cu numele de Tony, un individ cu chip uscățiv și păros, ascuns sub borurile largi ale pălăriei negre.

— Crezi că mai avem șanse să scăpăm din prăpăd? întrebă amazoana, privind alarmată cerul despicat de fulgere și zgâlțâit de tunete.

— Salvarea o găsim în Valea lui Lukassi. E aproape! Dacă plecăm imediat… Altfel…

— Perfect! Poate că acolo dăm de Hamadi și de ceilalți.

— Cine știe, răspunse în doi peri bărbatul pornind în galop. Femeia îl urmă.

Negrul așteptă o vreme, apoi se luă după dânșii, precaut, ridicându-se din când în când în șa. Vântul alerga năuc, o dată cu dânsul. Iarba savanei unduia ca valurile. Vizibilitatea scăzuse simțitor. La un moment dat își struni cu violență calul. Acesta se ridică în două picioare. Urechea exersată a negrului surprinsese – cu tot vacarmul din jur – câteva împușcături. Răsunaseră destul de aproape. Părăsi bidiviul nervos și alergă ușor aplecat, ținând în mâini carabina. Auzi nechezat de cal. Se târî într-acolo. Dădu binișor ierburile la o parte și ceea ce văzu îl obligă să devină atent. În mijlocul luminișului zăcea trupul unui om. Era mort, încremenit, cu fața în sus și cu brațele desfăcute. Pe frunte-i curgea un firicel de sânge. Negrul rămase nemișcat, ascultând cu încordare. Se apropiau doi călăreți în galop. Pătrunseră în luminiș și opriră caii lângă cadavru.

— Blestemată furtună, Joe, spuse cel uscățiv. Nu se vede la cinci metri. Ne-au scăpat.

— Aveau cai mai buni, Nicolo. N-ai văzut femeia? Alerga ca o nălucă. Și dobitocul ăsta de Wallshops! Tony l-a recunoscut. Are mână sigură. Drept în frunte l-a atins.

— Acum ce facem?

— Să crăp dacă Tony nu vrea să-l păcălească pe Roy. Și eu nu pricepeam de ce ne-a trimis șeful să-l urmărim.

— N-avea încredere în el, Joe.

— Cam așa. Parșiv ghinion! Să dăm nas în nas cu el! A înțeles imediat. Îl învăț eu minte. Vântul bate în direcția aceea. Dăm foc la savană. Îi ardem ca pe niște șoareci!

— Ai înnebunit? Și femeia?

— Gura! urlă celălalt. Eu din partea asta, tu de dincolo.

— Dar Wallshops? încercă Nicolo.

— Nu ne mai pierdem vremea să-l îngropăm.

Cei doi dispărură. Negrul se retrase și el spre calul pe care-l încălecă, pornind în galop.

•

Din timp în timp, caii galopau. Degeaba însă! Tunetele erau mai repezi și tot așa azvârleau din copite, duduind. Victor încercă să privească cerul coborât peste ei. Totul îi apăru ca un ocean vălurit de bezne. Fulgere stranii – cu câte opt-zece brațe – sclipeau îndelung, urmate de puternice explozii. Parcă nicăieri pe lume nu sunt atât de sonore tunetele ca în Africa, unde însuși pământul vibrează și trebuie să te stăpânești de fiecare dată, căci inima îți tresare în piept.

Îi învălui un suflu răcoros. Vântul se înteți, clătinând ierburile, răscolind nori de praf. Norii se târau peste podiș, grăbiți din urmă de vântul șuierător. Cerul dispăruse într-o pâclă opacă. Mirosea tot mai mult a fum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Geo.

— Arde savana, răspunse bătrânul. Arătă cu mâna undeva în spate. Nu știu dacă focul nu ne va ajunge din urmă. Vântul și-a schimbat direcția. Bate spre noi.

— Cât avem până la Valea lui Lukassi?

— Doi kilometri, cel puțin.

Dar, ca și când ar fi simțit pericolul, caii porniră singuri, nechezând înspăimântați. Simțiseră mirosul fumului.

Dacă vreunul dintre ei s-ar fi întors în șa, ar fi văzut zidul flăcărilor ce înainta cu repeziciune, alimentate de suflul furtunii. Asaltul lor se desfășura de o parte și de alta, sub forma unui cerc alungit pe mai mulți kilometri. Printr-o nefastă întâmplare, călăreții se aflau în centrul acestei avalanșe de foc, ce-i amenința cu încleștarea din trei părți. Vâlvătăile galben-roșiatice își fluturau limbile ascuțite, mistuind în calea lor ierburi și

copaci. Perdele de fum fierbinte colcăiau peste zare, împreunându-se la un moment dat cu plafonul norilor grei, rostogoliți pe cer. Caii în galop nu mai păreau acum decât niște umbre vii, printre celelalte năluci, prinse într-un joc de forțe oarbe. Primprejur începu să răzbată vacarmul de urlete al sălbăticiunilor îngrozite, împletit cu tunetele dominând din înalturi. Pe lângă ei țâșniră fantomatic trupurile câtorva gheparzi. Apoi lei și antilope, bivoli ce mugeau prelung, stârnind panică – defilare năucă.

Căutându-și salvarea în fața primejdiei comune, toate aceste viețuitoare uitaseră parcă de milenarele lor dușmănii. Îi ajunse din urmă și câțiva elefanți. Într-o goană nebună, cu trompele ridicate, scoteau mugete surde. Se apropiară atât de mult, încât oamenii i-ar fi putut atinge cu mâna. Dar în curând grupul pachidermelor gigantice îi depăși.

Din urmă se auzi trosnetul ierburilor uscate, mistuite de foc. Căldura sufocantă și fumul le îngreunase respirația, amenințându-i. Caii, cu boturile larg deschise, asudați, gâfâiau, la capătul puterilor. Atunci acolo, în față, apăru Valea lui Lukassi, cioplită în piatră. Pe malurile ei, se adunaseră de-a lungul timpului bolovani uriași – ruine zămislite de mișcările seismice de odinioară. Salvarea!

La lumina fulgerului se zări un pinten ascuțit și pietros, înfipt în trupul gol al văii – teren arid, pustiu. Bolovani informi, amestecați haotic dominau mica peninsulă. Hamadi se îndreptă către acest loc binecuvântat, de altfel singurul.

Ajunseră la timp. Un vuiet sinistru se apropia tot mai mult, crescând în intensitate. Suflul colosal al uraganului îi izbi, aruncându-i aproape la pământ. Cascade nesfârșite de apă se revărsară peste ei gata să-i orbească. Dar caii continuau să meargă și, la un moment dat, se opriră în spatele unui zid înalt.

Vântul șuiera pe deasupra lor, însă acum se aflau la adăpost.

Tot acolo, câteva antilope și un leu își găsiseră scăparea. Bătrânul împușcă fiara, în vreme ce grațioasele antilope, cuprinse de panică, săriră în golul de dedesubt.

Ploua torențial, în averse. Grupuri de sălbăticiuni își continuau goana sub valuri de ploaie. Neputând urca versantul opus al văii, se angajaseră pe firul ei îngust. Și atunci păru că cerul s-a transformat într-o singură cascadă de apă și tunete. Călăreții n-au înțeles nimic până când zidul torentului înalt, venind din sus,

se rostogoli impetuos sub ei, măturând pur și simplu tot ce găsea în cale. Chiar și terenul stâncos se clătină, ca la trecerea unui uriaș simplon.

Puține viețuitoare scăpară de prăpăd, încremenite pe stâncile la care apa n-ajunsese. Erau câteva antilope mici.

Vijeliosul torent purta cu el trunchiuri de arbori, rămășițe de plante, iar praful lateritic îi colorase apele într-un roșu închis. Cei trei descălecaseră. Zgribuliți, cu dârlogii cailor în mâini, așteptau să treacă potopul. Uneori bietele patrupede își aplecau botul spre bălțile din jur, să-și potolească setea sufocantă. Au trecut minute, sau ceasuri?

Uraganul își mai domolise furia. Primul vorbi bătrânul:

— Va trebui să mai așteptăm domolirea apelor. Ploaia aproape a încetat. Din cauza solului stâncos, acest *omurambo* distrugător seacă repede.

— Omurambo? Adică torent? întrebă Victor.

— Da. Ei, dar ce văd? se întrerupse bătrânul.

Ceilalți doi priviră în aceeași direcție. Pe trunchiul putred al copacului purtat de ape se vedeau picioarele și capul roșcat al unui cal. O femeie, agățată cu amândouă mâinile de gâtul lui, încerca să-l încalece. Îi zări și le strigă de departe, din toate puterile:

— Calul e speriat. Nu vrea să se miște.

Hamadi sări în șa, pornind în galop printre stânci. Geo și Victor făcură la fel. Urmărirea femeii continuă un timp de-a lungul malului. Mirosea a foc stins și a cenușă. Savana arsese până aproape de marginea văii.

După aproximativ un kilometru, găsiră posibilitatea să coboare.

Călăuza își îndemnă calul în apă. Geo îl urmă, strigând la Victor să rămână sus, pe mal. Încadrată de caii celor doi bărbați, amazoana fu scoasă în curând din torentul ce se mai domolise. Victor se apropie și el, curios să afle cum nimerise acolo domnișoara aceea. Auzi întrebarea lui Geo:

— Cum a fost călătoria?

Ea nu răspunse imediat. Tremura, cu nasul ușor învinețit. Mângâie cu un gest gâtul calului și în cele din urmă privi în jur, la fiecare, pe rând.

— Inedită, incomodă și destul de fluidă.

— Ceva neplăceri? continuă imperturbabil Geo.

— N-am putut fuma.

Victor izbucni în râs, cucerit de simplitatea și frumusețea ei.

— Dacă nu mă-nșel, Hamadi, Geo și Victor?

— Exact. Dar cu cine avem onoarea și de unde ne cunoașteți? interveni curtenitor românul.

— Mă numesc Ann Breakstone și vă mulțumesc, domnii mei. O să vă strâng mâna mai târziu. Dar ce naiba, n-are nimeni o țigară? Ale mele s-au udat.

Geo îi oferi una și ea, după ce o aprinse zâmbind, pufăi de câteva ori.

— Am plecat din Mahagi-Port la câteva ore după dumneavoastră, însoțită de un oarecare Tony Porter.

— De ce? întrebă Geo.

— Sunt arheolog. Fiind singură și auzind despre dumneavoastră în orășel, m-am hotărât să v-ajung din urmă. Se vorbește mai ales despre dânsul. Și adresându-se lui Hamadi: Vă cunoaște toată Africa!

Călăuza nici nu clipi.

— Bine, bine, replică Geo, dar însoțitorul unde-a rămas?

— Dracu' știe?! Poate bate la porțile iadului. Nu-mi prea plăcea, drept să vă spun. Cu toate astea mi-a salvat viața. Trei indivizi au vrut să ne facă de petrecanie. Sau cel puțin așa pretindea Tony. Pe unul l-a ucis.

Geo se uită la Victor cu aerul unuia care nu se îndoiește nicio clipă că această Breakstone a stat destul de mult în apă!

— Gata! spuse și aruncă țigara. Sunt singură, domnii mei, deoarece doctorul Hayley a rămas bolnav într-un spital din Mahagi-Port. Cinci sau șase zile mă va aștepta. Cu oameni ca dumneavoastră, mă întorc eu! Sigur! Căci, zău, mi-ați câștigat simpatia! Iar faima domnului Hamadi nu mă stânjenește de loc.

— Noi nici nu mai contăm! bombăni Geo.

— Mă îndoiesc. Operele științifice semnate Geo Cornescu le cunosc. Aveți un succes răsunător în America. Și e interesant! O somitate științifică are complexe! Dar ajunge cu glumele! Pe domnul Victor, scriitorul Victor Cornescu, l-am văzut la televizor cu ocazia interviului de acum un an. Pe atunci studiam în Franța.

— Sunteți foarte, foarte amabilă! glăsui Victor.

— Nimic nu vă-mpiedică să-mi urmați exemplul. De pildă să mă așteptați două minute, să-mi storc hainele.

Sări de pe cal ca o acrobată, aruncându-și pelerina de plastic de pe umeri. Întâi stoarse bluza, croită dintr-un postav verde. Aruncă lângă ea centironul negru, de care era agățat un coșcogea pistol. Urmară pantalonii mulați pe coapsele lungi. Scurse apoi apa din cizmele ușoare.

— Încotro mergem? strigă miss Breakstone.

Victor întoarse capul, căci toți se îndepărtaseră politicoși. Domnișoara, îmbrăcată, aștepta călare hotărârea lor.

— Precis nu știe decât călăuza noastră, Hamadi. Ne-a promis că ne duce într-un loc unde vom avea material geologic și arheologic din belșug. Dar până acum a păstrat în taină numele regiunii. Nu crezi, dragă Hamadi, că acum ai putea să ni-l dezvălui?

Bătrânul se gândi câteva clipe, apoi răspunse cu aerul lui grav și liniștit:

— Domnilor, vă voi conduce la Taba Ciu.

Și porni domol înapoi, spre stâncile unde împușcase leul.

Printre norii destrămați apăru soarele. Razele strălucitoare și calde reînviară natura vitregă. Pe Victor îl străbătu un simțământ straniu și tulburător. Nu era bucurie. Dar parcă niciodată ca acum nu avusese sentimentul că trăiește din plin. Privea la toate ca un nou-născut.

— Ce bine-i să trăiești! murmură el, sufocat de aceste senzații.

L-a auzit doar Hamadi, căci domnișoara Breakstone și Geo rămăseseră ceva mai în urmă.

— Ce bine-i să lupți și să cauți! completă bătrânul.

Ajunseră. Hamadi căută cu privirea leul vânat. Descăleca în apropierea lui, zicând:

— Vom dărui blana unei anumite persoane.

— Sper că nu te-ai gândit la mine! insistă Geo.

— Nici la mine! se apără Victor.

— Eu nu pot suferi blănurile! strigă fata, ca și când n-ar fi înțeles.

— Am să mă mai gândesc! zâmbi călăuza, scoțând de la brâu cuțitul de vânătoare. Începu să jupoaie fiara ucisă și continuă: Domnule Geo, pregătește tabăra. Scoate păsările din tolbă. O friptură e oricând binevenită.

(*va urma*)